

**ДЕРЖАВНА ПРИКОРДОННА СЛУЖБА УКРАЇНИ У ВІДСІЧІ
РОСІЙСЬКОЇ ЗБРОЙНОЇ АГРЕСІЇ (2014-2018 РР.):
НАПРЯМИ ІСТОРИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ**
Ананьїн О.В.

*Головний центр супроводження програм розвитку (Офіс реформ)
Державної прикордонної служби України, м. Київ*

Сучасні дослідження різних аспектів участі сил оборони України у відсічі російської збройної агресії мають практичне значення для визначення ефективних шляхів щодо удосконалення міжвідомчої взаємодії сил оборони в сучасних бойових умовах. У даному контексті результати історичного аналізу бойового досвіду Державної прикордонної служби України (далі – Держприкордонслужба) можуть стати науковою базою, яку варто використовувати у майбутньому для формування ефективної моделі охорони (захисту) державного кордону в умовах збройного конфлікту.

Бойова обстановка 2014 р. висунула перед прикордонним відомством жорстку вимогу щодо захисту державного кордону України від загроз проникнення озброєних найманців, терористів, диверсійно-розвідувальних груп, провозу зброї та імовірного вторгнення збройних сил РФ. Не дивлячись на визначені державним керівництвом у довоєнний період правоохоронні функції з охорони кордону, прикордонникам довелося брати активну участь у масштабних бойових діях, як самостійно, так і у взаємодії з підрозділами ЗСУ та МВС.

У 2014 р. основні завдання Держприкордонслужби стосувалися ведення бойових дій за контроль над українсько-російською ділянкою державного кордону. Основні проблеми у той період можна визначити – формування та застосування ефективної системи мобільних прикордонних резервів, здатних вести бойові дії, як самостійно так і у взаємодії з підрозділами ЗСУ, які й було успішно вирішено.

Протягом 2015-2018 рр. основні завдання прикордонного відомства стосувалися забезпечення охорони лінії розмежування у межах Донецької та Луганської областей в районі проведення антитерористичної операції.

Виходячи із зазначеного можна стверджувати, що службово-бойова діяльність Держприкордонслужби у період 2014-2018 рр. отримала військову, правоохоронну та гуманітарну складові, що властиво всім військовим формуванням та правоохоронним органам, які брали участь у сучасних збройних конфліктах.

Таким чином можна стверджувати, що у період 2014-2018 рр. Держприкордонслужба здійснила перехід від правоохоронних методів мирного часу в охороні кордону до військових способів ведення збройної боротьби.

Виходячи із вищезначеного, можна стверджувати, що напрями історичних досліджень щодо місця і ролі Держприкордонслужби у відсічі російської збройної агресії періоду 2014-2018 рр. мають формуватися із врахуванням саме військового, правоохоронного та гуманітарного аспектів.